

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
— Θά κάμω ό,τι μπορέσω, αύ θάνατα.

— Πολύ καλά λοιπόν. Ένεργήσας δπως καταλαβαίνεις.

Ο Ροβέρτος κατέβηκε άμέσως στο δασκατήριό του Προφήτου. Μέσα στην τρύπα αυτή την σκοτεινή και ύγρη, την γεμάτη βόρβορο και ποντικούς, ο Προφήτης βρισκόταν στερεά άλωσοδαμένος, μη μπορώντας να κάμει την παραμικρή κίνηση, μισόγυμνος, κουρελιασμένος, τουρτουρίζοντας μέσα στο βόρβορο.

— Σου φέρνω την έλευθερία, του ειπε ο Ροβέρτος μόλις μπήκε.

Ο Προφήτης τον κύτταζε καλά κι' άποκρίθηκε :
— Είσαι τό δεξι χέρι του σαρκίπου !... Όσμή άιματος μπήκε δώ μέσα μαζί σου... Φύγε !... Φύγε ή χτύπα δήμια ... Σκότωσέ με !..

— Δεν θέλω να σε σκοτώσω, ειπεν ο Κέρ. Θέλω τό καλό σου. Θέλω να σ' έλευθερώσω. Άκούσε με λοιπόν... Μιά σου λέξις άρκει για να άποκτήσης την έλευθερία σου...

Τά μάτια του Προφήτου άστραψαν.

— Κατάλοβα, φώναξε. Θέλεις την περγαμνή. Την θέλεις για τόν αδέντη σου. Έτσι δέν είνε ; Έ λοιπόν πάψε να την βρής...

— Άκουσε... του ειπε ο Ροβέρτος. Καταλαβαίνω πως ή περγαμνή αυτή δέν βρίσκεται εδώ. Γι' αυτό θά σου προτείνω κάτι. Όρκίσου στό Θεό, όρκίσου επί της Άγίας Γραφής, ότι μόλις άποκτήσεις την έλευθερία σου θά σχίσω την περγαμνή αυτή και θά σ' άφήσω άμέσως να φύγω. Θά είσαι έλευθερός με πάς όπου θέλεις και σ' ου καί οι άνθρωποι σου και τά γυναικόπαιδά σας. Λοιπόν : Τί άποφασίζεις...

Ο Προφήτης έμεινε λίγες στιγμές σκεπτικός.

Έξαφνα ρώτησε :

— Τί περιέχει ή περγαμνή αυτή ;

— Τ' όνομα της μητέρας σου ! άπάντησε χωρίς δισταγμό ο Ροβέρτος.

— Δηλαδή τό ίδιο τό όνομά μου. Και θέλω να μή τό μάθω τ' όνομά μου αύτό. Είναι λοιπόν τόσο μεγάλο ;

— Μπορείς να τό μάθης ά σου τό θέλεις.

— Πώς ;

— Άνοίγοντας και διαβάζοντας την περγαμνή. Άλλά θά μου όρκισθής προηγουμένως πως δταν την διαβάσεις θά την σχίσω.

— Κατηραμένη ! Ζητάς να μ' άπατήσης.

Άν ή περγαμνή έχει μονάχο τό όνομά μου γιατί θέλεις να την σχίσω, άφοϋ την διαβάσω και μάθω τό μυστικό της. Κάτι άλλο περιέχει ή περγαμνή αυτή για να ζητάς να τη σχίσω, για να ζητάς να με δέσεις με δροχο.

— Τί είνε δυνατόν να περιέχει ;

— Δίν έξω... με σέ ύποπτεύουμαι. Θέλεις να μ' έξαπατήσης. Είσαι καταχθόνιος, μα κι' έγω δέν είμαι άνόητος. Δέν σου ύπόσχομαι τίποτε, δέν όρκίζουμαι. Φύγε...

Ο Ροβέρτος κατάλαβε ότι τά λόγια του πήγαιναν χαμένα. Έξαφνε ν' αλλάξη τακτική.

— Άκουσε, ειπε στόν Προφήτη. Θά σου μιλήσω για την μητέρα σου.

— Θά πής ψέμματα !

— Όχι. Πρόσεξε και θά πισωθής. Η μητέρα σου άνήκε σέ μεγάλον οίκον, ήταν άγνη και άγια. Είχε όρθοαριστικό κάπνο μεγάλο εδικαίριδι, τόν όποιο έλάτρειναι. Την έλάτρειναι κι' αύτός, Ένας άλλος όμως σθένειναι την άτίμωση. Κ' έξαφνα μιά νύχτα πού πέθανε τό πατέρας της αναγκάσθηκε να παντρευθής τόν λακρευτό της, μη τολμώντας να μαρτυρήσει τίποτε, μη τολμώντας ν' άρνηθής έφ' όσον έφερε στα σπλάχνα της ένα παιδί, δσένα ! Ο σύζυγος της έφυγε την ίδια νύχτα για τόν πόλεμο. Μόνη της τόν έτοίμασε για τό ταξείδι του, κρύβοντας τόν σαρκισμό της. Είχε σκοπό πλουν να κρύψη μέχρι τέλους της ζωής της τό μυστικό της από τόν άνδρα της, ν' άφοσιωθής σ' αυτόν, να έξασθη. Μά άλλοιμονο!...

Όταν σέ γέννησε απέθανε !... Επιν πεθάνη έσταιλε μιά επιστολή στόν σύζυγό της, ο όποιος κολιμοϋσε μαζί με τό βασίλευα του. Στην επιστολή αυτή του τά έρομολογείτο όλα με ειλικρίνεια. Τοϋλαγε όμως μ' ένα ψέμμα. Πώς τό παιδί που γέννησε—ού δηλαδή—απέθανε. Ο σύζυγος της μόλις έμαθε τό θάνατό της και διαβάσε και την επιστολή της έπαισε σέ βαρεια άπελπισία. Μά παρηγορήθηκε με τόν καιρό, αναγκάστηκε να νυμφευθής, κι' από τό γάμο του αύτό άπόχρησε δυό παιδιά...

— Ζούν τά παιδιά αυτά ;

— Ναί.

— Τώρα καταλαβαίνω. Ο σύζυγος της μητέρας μου θέλει να σχίσω την περγαμνή, γιατί φοβάται μην έξουπλώσω έξαφνα στην μέση και έπιδικαινόντας την περγαμνή αυτή του δημιουργήσω ιστορίες.

Ο Ροβέρτος έθαύμασε την διαύγεια του πνεύματος του Προφήτου, τόν όποιο θεωρούσε τρελλό σχεδόν.

— Και πως λέγεται ο πατέρας μου, ο ευκαίριδος δηλαδή που άτίμασε την δύστυχη μητέρα μου ; ρώτησε τώρα ο Προφήτης.

— Όνομάζεται μαρκήσιος Βάφας, ειπεν ο Ροβέρτος.

— Και ο σύζυγος της μητέρας μου πως λέγεται ;

— Δουξ Άνας Μοντμορανού.

Ο Προφήτης έκαμε ένα άπόκρομο κίνημα, σαν να τόν χτύπησε κεραυνός. Ρίχτηκε κατόπιν γονατιστός κι' άρχισε να προσεύχεται. Όταν σηκωσε τό πρόσωπό του προς τόν Ροβέρτο τά μάτια του ήταν πλημμυρισμένα σά δάκρυα.

— Και τώρα, του ειπε με τρεμάμενη φωνή, πές μου τό όνομα της μητέρας μου.

— Άρτεμις Βιλλανδρά, θυγάτηρ του κόμητος Γασπαρ Βιλλανδρά, ή τελευταία της γενεάς του.

Ο Προφήτης κύτταζε βαθειά στά μάτια τόν Ροβέρτο και του ειπε :

— Πήγαινε ν' άναγγείλεις στόν Κοντόσταυλο, ότι τω' ύπόσχομαι να του δώσω την περγαμνή, την ήμιαρη που κι' ο τελευταίος τών Ουγενότων δάχη έπιβασθής σ' άγγλικά πλοία, χωρίς να ένοχληθής εκ μέρους του.

Ο Ροβέρτος κοντοστάθηκε.

— Γιατί, ειπε στόν Προφήτη, δέν δίνεις άμέσως την περγαμνή. Τι φοβάσαι για τούς Ουγενότους ; Μήπως ο Κοντόσταυλος δέν σου δίνει τό λόγο του πως δέν θά τά τους καταδιώξη ; Σου τό ύποσχόμεθα αύτό ρητάς.

— Υποσχέσεις... Η ύποσχέσεις τών ανθρώπων είνε όπως ο άνεμος. Περνούν και φεύγουν, τών ημερών σου δέν άκούονται...

Έξαφνα ο Ροβέρτος ανάτηκας άνήσυχος φωνάζοντας :

— Ίησού Χριστέ ! Τι τρέχει ;

Χωρίς να δώση άπάντησι στόν Προφήτη βγήκε έξω από τό δασκατήριό, πήδησε στις σκάλες κ' έφυγε... Η πόρτα του δασκατηρίου έμεινε άνοιχτή.

Μά ο Προφήτης ήταν άλωσοδαμένος, δέν μπορούσε να φύγη. Τέντωσε μόνον τ' αυτιά του, άκουσε τόν τρομερό θόρυβο που γίνονταν και ειπε :

— Τι τρέχει ; Είνε ο γυναιός λοχαγός με τούς αδελφούς μου ! Επολιόρησαν τόν πύργο. Άλλά δέν θέλω να σκοτώσω τόν Κοντόσταυλο. Ύπηρες τόσο δυστυχής άλλους ! Πρέπει τότε να λυτρωθώ από τις άλωσιδες μου και θά λυτρωθώ κι' αν άνογκασθώ άκόμα να σίσιω την σάρκα μου !...

Ο ΡΟΛΑΝΔΟΣ ΦΕΡΟΥΛΛΙΑΚ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

Τι ήταν ο τρομακτικός θόρυβος που άκούσθηκε έξαφνα !

Ο Προφήτης δέν ειχε άπατηθής. Ήταν ο γενναίος λοχαγός Ρολάνδος Φερούλλιακ, ο όποιος μί βλέποντας ούτε τόν Προφήτη ούτε την Νικολέτα να γυρίζουν άπ' τόν πύργο, τόν ειχε στενά κλειροκρήσει με τούς Ουγενότους του και έμάχηε με τούς αδελφούς του Κοντοσταυλου. Βροντοί τουφεκιών άκούγοντόυσαν, νρότοι τρομακτικοί, κραυγές, χαλασμός !...

Ο Ρολάνδος Φερούλλιακ βρισκόταν στο στοιχείο του. Πολιορκήσας τόν πύργον ειχε διατάξει έφοδον κατ' αυτό. Πλήθος χερσών ειχαν προστεθής στους Ουγενότους του. Κι' δλο αύτό τό παρδολό στράτευμα ειχε όρμήσει κατά τού πύργου άσυγκράτητο, φρενιασμένο. Άλλοι προσπαθούσαν να σπάσουν την πόρτα του πύργου με τσακούρια, άλλοι άλληλεπυροβολούντο με τούς δόλοφόρους του Μοντμορανού, άλλοι προσπαθούσαν ν' άνέβουν με σκάλες στα τείχη πού περιέβαλαν τό πύργο.

Μέσα σ' αύτό τό κακό έπικρατούται του Κοντοσταυλου ύποχρούσαν βλαστημώνας, οι ύπηρεται του πύργου έτρεχαν να κρυφούν κάπου, όλοι ήσαν άνάστατοι.

Ο Κοντόσταυλος πού κατό και ποτέ δέν περιμενε ένα τέτοιο πράγμα ήταν έξω φρενών, έφριζε τά δόντια του, άφριζε, σθραλιζε σάν όπιό :

— Χίλιοι διαβόλοι ! Γιατί να μην είνε έντελώς καλά τό κόδι μου ; Εθάρχεα κάτω και θά τού σπύριζα αύτός τούς άχρείους. Μά τό κακο όσο πήγαινε και μεγαλώνει.

Ο έφημέριος του πύργου, ο πάτερ Μαθουρίνος, ειχε τρέψει τρομαγμένος κι' αύτός κοντά στόν Κοντόσταυλο και τό έρότανε διάφορα έπιπόλαια μέσα προς έπομακρυνόν τών Ουγενότων. Ο Κοντόσταυλος σκόλιασε :

— Γερονόητε ! σθραλιζε, δέν ξέρεις τί λές. Πάψε γιατί... Κ' έλα δώ γρήγορα. Βοήθησέ με να βαδίσω ως τό παράθυρο να δώ τί γίνεται.

Ο Μαθουρίνος πλησίασε. Ο Μοντμορανού άκούμπησε στόν όλο του και προχώρησε προς ένα παράθυρο. Άνοιξε τό εζώμι άδιαφορώντας για τις σφαίρες και στάθηκε έκει άλλόθως κι' άτρόμητος, κυττάζοντας την σύγκρουσι. (Άκολουθεί)

Μόνη της τόν έτοίμασε για τόν πόλεμο...